

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2014. 05. 01. csütörtök Toulouse-Lautrec világa Szépművészeti Múzeum

IDŐSZAKI KIÁLLÍTÁS 2014 TAVASZ-NYÁR

TOULOUSE-LAUTREC VILÁGA
Litográfiák a Szépművészeti Múzeumban (1891-1901)
2014. április 30. – augusztus 24. | Földszint

A kiállítás Henri de Toulouse-Lautrec (1864-1901) születésének 150. évfordulója alkalmából kerül megrendezésre a francia művésznek a múzeum Grafikai Gyűjteményében őrzött litográfiáiból, melyeket életének utolsó tíz évében készített. Két eredeti rajza (A Moulin Rouge báltérme, Mlle Cocycle énekesnő portréja) mellett több mint 200 litográfiával, melyből mintegy 170 mű kerül bemutatásra. Több kis példányszámban nyomtatott, számozott és a művész által szignált, illetve dedikált lapunk mellett a kiállításon látható 10 nagyméretű plakátunk és öt, a bécsi Albertinából kölcsönözött plakát is.

A kiállított művek tematikusan nyolc csoportba rendeződnek. A Párizsi éjszakák valamint a Sztráok részben a 19. század végi szórakoztató ipar és éjszakai élet világa és jellegzetes alakjai jelennek meg. Külön egységet alkotnak a Színházi plakátok, szereposztások, színpadi és nézőtéri jelenetek. A Bordélyházak világához kapcsolódik a múzeum egyetlen olajképe, az Ezek a hölgyek az ebédlőben. Ezt követi a társadalom peremén élőket szokatlan együttérzéssel ábrázoló Élies (Lányok) litográfiai sorozat. Egy csoportba kerültek a Kottacímek, és a Lóverseny témáját bemutató lapok. Barátok között cím alatt kaptak helyet a baráti megrendelésre készült vagy személyesebb vonatkozású munkák. Az utolsó blokk a Múzeum Lautrec-kollekciójának születését illusztrálja, így állítva emléket az ebben közreműködő egykori szakembereknek. A kiállításba integrált korabeli dokumentumok, archív fotók, filmek és zenei betétek segítségével megelevenedik a gyűjtemény létrejöttének idősza is, a „belle époque” Párizsa. (1641)

Tudjon meg többet a kiállításról audio guide-dal!

TUDJA ÖN, HOGY BELÉPŐJEGYE 2000 FT-OT ÉR?

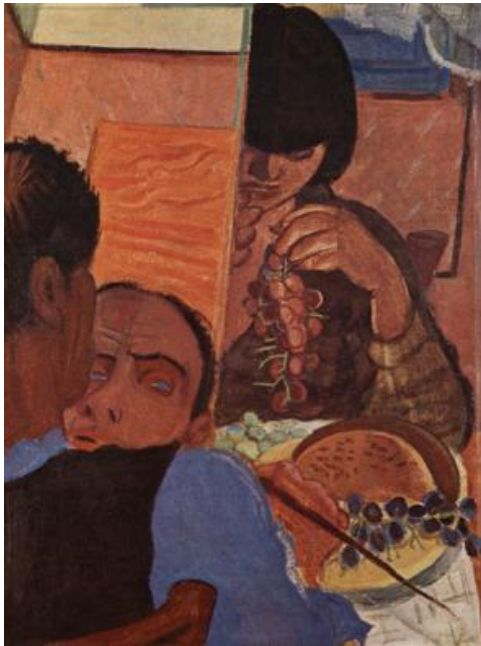
SZÉPMŰVÉSZETI MÚZEUM
BARÁTI KÖR

Tartson a Baráti Körrel a kiállításokra szervezett kurátori tárlatvezetéseken, művészettörténeti előadásokon és utazásokon.

„Henri de Toulouse-Lautrec arisztokrata családba született, de súlyos genetikai betegséggel. (Unokatestvérek voltak a szülei!) Torz külseje miatt apja eltaszította magától, de pont ennek köszönhetette, hogy festő lett. Így vált a századvég Párizsának egyik legfőbb krónikásává, a mulatók, kávézók, bordélyok megörökítőjévé. A lányok szerették, bizalmukba fogadták, oda is bemehetett, ahova más férfi nem. Ő lett az egyik, aki munkáival létrehozta a századvég Párizsának mítoszát, a kávéházak, mulatók és bordélyok világát, azt, ami ma is Párizs vonzerejének része. Toulouse-Lautrec születésének 150. évfordulója alkalmából a Szépművészeti Múzeum kiállítást rendezett a festő utolsó tíz évében készített litográfiáiból. Kiállították a múzeum egyetlen Toulouse-Lautrec olajképét is (Ezek a hölgyek az ebédlőben), és néhány olyan alkotást, amit a bécsi Albertinából kölcsönöztek. Közel 170 művet nézhetünk meg, ilyen sok Toulouse-Lautrec munkát utoljára 1964-ben állítottak ki Pesten.”

Ott voltam 1964-ben! Tudom, hogy a kiállított képek többsége a Szépművészeti Múzeum, azaz a Magyar Állam tulajdona, de folyamatos kiállítási helye ezeknek a grafikáknak nincs, valószínűleg raktárban őrzik őket! Pedig nagy kár, mert generációk nőnek fel a nélkül, hogy megismerhetnék az „újszülöttek” Toulouse-Lautrec képeit, művészetét. 50 év telt el 1964 óta! Tehát a következő kiállításig megint kell várni 50 évet, hogy Lautrec 200. évfordulóján vegyék elő újra? A kiállítás: 2014. augusztus 24-ig tart nyitva! Van, tehát egy kis idő lehet menni, megnézni! (Aki 10-20 éves életkora között van, az ráér, de aki ennél idősebb, az fusson!) Különben siethet Párizsba az Orsay Múzeumba, hogy eredeti Toulouse-Lautrec képet láthasson!

2014. 05. 02. péntek Derkovits és kora Nemzeti Galéria

Szőlőevők című kép

„A Magyar Nemzeti Galéria a kiemelkedő életműveket bemutató sorozatában a két világháború közötti korszak egyik legjelentősebb alakjának, Derkovits Gyulának (1894-1934) a művészetét mutatja be. Derkovits jelentőségét már a kortárs kritikusok, a gyűjtők és a múzeumi szakemberek is felismerték. A festő születésének 120. évfordulója jó alkalmat nyújt az életmű újraértékelésére. A mintegy kétszáz Derkovits-művet (festményeket és grafikákat egyaránt) bemutató kiállítás korabeli magyar festők, grafikusok és fotóművészek, továbbá német, osztrák, lengyel, cseh és szlovák alkotók munkáival egészül ki.”

Azt hiszem, hogy a Derkovitsról kialakított képet, a korábban tanultakat, egy kicsit át kell igazítani, formálni, a valóságnak megfelelően. Nem volt Ő annyira „munkásmozgalmi” festő, festő volt és az emberi gyengeséget, gyarlóságot, kitaláltatottságot, nyomort éppen úgy látta, örökítette meg, mint a szerelmet, szépséget, boldogságot, amit a feleségével élt meg.

Nagyon sajnálatos, hogy sanyarú sorsot mért rá a Mindenható! Az első Világháborúban, mint önkéntes vett részt és életre szóló betegséget, tüdőbajt, gyűjtött be, amit a „csontsoványsága” csak súlyosbított! Többször kilakoltatták, a feleségével együtt modellkedést vállaltak, hogy valahogy meg tudjanak élni.

Igaz, hogy a kommunista párt megrendelésére készítette el Dózsa György sorozatát, hitelesen ábrázolva az 1514-es parasztfelkelést. Kilépett a pártból, de baloldali nézetein nem változtatott. Témáit a hétköznapi életből vette, a szegény embert és környezetét festette meg, de a természet is megjelenik képein. 40 évesen halt meg!

2014. 05. 02. péntek Festők önarcképei az Uffizi folyosójáról Budapesti Történeti Múzeum

A firenzei Uffizi képtár őrzi a világ legnagyobb, több mint 1650 darabból álló művész-önarckép gyűjteményét. A gyűjteményt 1664-ben Leopoldo de' Medici alapította, utódai évszázadokon át folytatták a gyarapítást és ennek köszönhetően ma itt találhatóak a leghíresebb európai és Európán kívüli festők önarcképei Raffaellótól kezdve a jelen korig. Magyar festők munkái 1872-től vannak jelen a világhírű képtárban: jelenleg 21 művész 24 alkotása, akik közül néhány művész éppen attól vált híressé idehaza, hogy portréját megrendelte vagy éppen elfogadta a firenzei képtár.

A Budapesti Történeti Múzeum felvállalta, hogy a 24 képet a hazai nagyközönség számára is elhozza és bemutatja. A budapesti kiállítás alkalmából az Uffizi Képtár vezetői felajánlották annak a lehetőségét, hogy a gyűjtemény két új modern festménnyel gyarapodjon, olyan alkotók munkáival, akik reprezentatív módon képviselik a hazai kortárs festészetet. A művészek kiválasztásával a képtár főigazgatója, Antonio Natali a Magyar Nemzeti Galéria művészettörténész szakembereit bízta meg. Az ő döntésük alapján Keserű Ilona és Fehér László egy-egy önarcképével gazdagodik az Uffizi gyűjteménye,

Uffizi Vasari-folyosó:

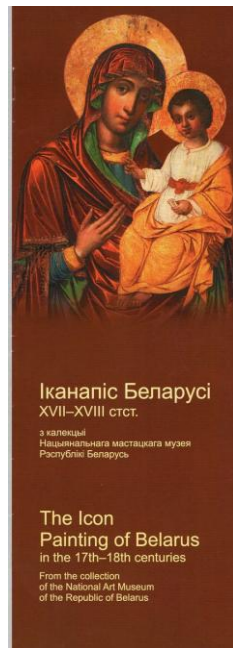
Kb 1 km hosszú folyosó festményekkel és szobrokkal az Uffizi és a Pitti Palota között melyet Vasari építész készített a nagyhercegnek, hogy kényelmesen és zavartalanul tudjon közlekedni a kastély és az irodák között. A folyosó átvezet a Ponte Vecchio hídon is a kis ékszerboltok felett.

**Önarckép barna bőrkabátban
Szinyei Merse Pál**

Amikor mi Firenzében és az Uffizi Képtárban jártunk, már nem volt időnk megtekinteni az Uffizi Képtár Vasari-folyosóját. De most, hogy az Uffizi a magyar vonatkozású képeit kölcsön adta, rohantuk megszemlélni!

**2014. 05. 02. péntek Belorusz ikonok
Budapesti Történeti Múzeumban**

Erről a kiállításról nem tudtunk, járulékos adalékként kaptuk a Történeti Múzeumba való belépésünkkor, azaz ajándékként.

Amióta ismerem Andrej Rubljovot, azóta szeretem az ikonfestészetet, ha pedig, éppen elénk jött ez a kiállítás, akkor, nosza, nézzük meg!

Mi is az az ikon? (Persze nem számítógépes értelemben!)

Hordozható szentet ábrázoló kép, amely lehetőleg Máriát ábrázolja a kis Jézussal, vagy csak Jézust. Elkészítésének szigorú szabályai vannak, mely szerint kékben és pirosban kell ábrázolni, esetleg aranyban a szereplőket. A fa, enyv és a kréta, festék a teljes világ természeti megjelenítését teszi lehetővé a képben. Bárki készíthet magának, leteheti a sarokban egy polcra és máris lehet imádkozni! (Az ortodoxvallás szerint.) Sok ilyen „bárki által készített” szörnyűséget láttunk tavaly Ukrajnában, de aki elkészíti magának, annak szép és még szebbre fel lehet díszíteni a sarokban! Az ikon nem egyszerűen szent ábrázolás, több annál, az Isteni kegyelem jelenlétének a helye az imádkozó előtt. Nézem az ikont és azt mondom magamban, itt van Ő maga. A nézőben az érzelmek széles skáláját (sajnálat, együttérzés, szeretet, megbocsátás, stb.) hívja elő. Innen az ikon egyetemes megtisztító erkölcsi funkciója. Az ikon segítségével tudott a hívő elszakadni a hétköznapi életétől, tudta lelkét felemelni az Isten szemléléséhez.

A kiállításon látott ikonok nem voltak teljesen szabályos ikonok, oltárképek, bibliai jelenetek korai századokból való fatáblái, valamikori becsukható oltárok épen megmaradt oldallapjai lettek kiállítva.

Nagyon nagydolog a vallás és a hit, évezredek óta szolgálja az ember félelmeit. Ez a kiállítás is arra hívta fel a figyelmet, hogy az ember megteremti magának a hiedelmeit és szigorúan betartja a magának előírt szabályokat, környezetében létrehozza a maga templomát és imádja azt!

**2014.05. 03. szombat Reigl Judit festőművész Űr és extázis című kiállítása
Ludwig Múzeum**

Az édesanyámmal egykorú festőművésznő még 91 éves korában is él és virul, valamint festi hatalmas vásznait. Mégpedig úgy, hogy a kifeszített vászon előtt festékbe mártott szivaccsal végigsétál és a kedve szerint rányomja a vászonra a szivacsot. Majd megfordítja a vásznat és teljes egészében lefesti (leönti) valamilyen festékkel. Ráadásul, ha két különböző hatású vegyi festéket használ, akkor a két egymást nem tűrő festék eltorzítja a másikat. Így készíti el a nagy sikert arató vásznait. Ebben a hatalmas kiállító teremben akkora vásznai vannak kiállítva, hogy egy teremben mindössze négy képe fért csak el.

„1950 óta Párizsban él, 2005-ben és 2010 (Debrecen) volt kiállítása Magyarországon. Azon ritka magyar származású művészek egyike, akit az USA-ban is számon tartanak, és akinek munkássága az európai és az amerikai absztrakció hagyományait sajátos módon ötvözi.”

Eddig nem ismertem a művésznőt! (Mármint az alkotásait!)

Ha van jegyünk a MŰPÁ-ba, és a Ludwig Múzeumban is van olyan kiállítás, amelyet még nem láttunk, akkor az előadás előtt megnézzük az új kiállítást is. A bejutás ingyenes, mert a MŰPÁ-ba szóló jegy érvényes a Ludwigba! Érdemes kihasználni ezt a lehetőséget!

**2014. 05. 03 szombat MŰPA Richard Strauss: Itália, szimfonikus fantázia
Úrhatnám polgár, szvit**

Olyan kevesen váltottak jegyet erre a koncertre, hogy a III. emeleti jegyünkkel a II. emeletre irányítottak minket. (Később a garázsból szokatlanul hamar kijutottunk, ami szinte csodaszamba ment!)

Ismeretlen mű és máris nem jön a közönség, mindenki a bevált, jól ismert dallamokat szereti. (Járt utat a járatlanért el ne hagyj!) Nem kísérletezik a közönség. Pedig az előadás nagyon jó volt. Az Itália hangulatfestő tételekből állt, ha egy kicsit elmélázott az ember, akkor az olasz tengerpart világát láthatta maga előtt, például Nápolyt, amelyet segített felidézni a Funiculi, funikulá dallama. (Amiért be is perelték R. Strausst, mert kiderült, hogy nem nép-, hanem műdal!)

A második részben Molière: Az úrhatnám polgár című darabjának német változatához írt kísérő zenét hallottunk. Strauss (kisebb kerülőkkel, amelynek eredménye: Ariadne Naxosban című opera lett pl.) írt egy 9 tételből álló szvitet Molière darabjához. Strauss kilenc tételes művében felhasználta Lully témáit, két tételnél, a további tételeknél például: A vacsora című tételnél a rajnai lazachoz, Wagner: Rajna kincse című operájának zenéjét, sült rigónál pedig a saját operájából, A rózsalovagból idézett fel, madáracsicsergést!

Idézet innen is onnan is, azaz nem is volt olyan ismeretlen ez a mű!

Jó este volt!

2014. 05. 11. vasárnap Ludwig Múzeum Hantai festőművész kiállítása

Hantai Simon festőművészt sem ismertem a mostani kiállításáig. Egy évvel volt csak idősebb, Reigl Judit, de ő már hat éve elhunyt. Ő fogadta Párizsban, és mutatta be André Bretonnak a szürrealizmus „atyjának”, aki Reigl Juditot továbbsegítette a pályáján. (érdekes, hogy mennyi festő, szobrász élt az „átkos” időkben nyugaton, és az is, hogy némelyik neve áttört a „vasfüggönyön”, némelyik neve pedig nem!)

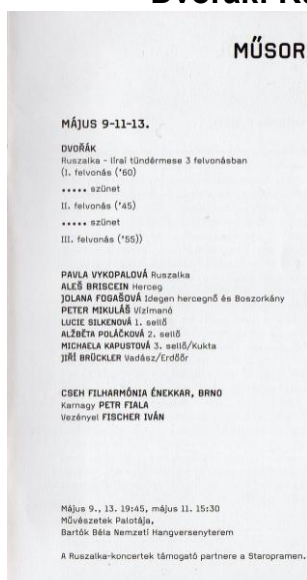
Hantai a feleségével (Bíró Zsuzsa, szintén festő) együtt olaszországi útjuk után „nyugaton ragadtak” 1948-ban. Hantai is André Breton szürrealista hatása alá került, akivel 1952-ben ismerkedett meg. Nemsokára már kiállítása is volt a szürrealisták párizsi szalonjában. De ugyan úgy, mint Reigl Judit, egy idő után elhagyta Bretont, és a saját útját kezdte róni! Az Ő specialitása a gyűrt vászon festése lett, amelyekkel világhírnévre tett szert!

Festményei hatalmas méretűek, és ezek a vásznak is a Ludwig Múzeum egy egy hatalmas falát foglalták le!

Engem ruhaanyagok vásznaira emlékeztettek ezek a képek, és nem festményre! Szerintem itt is az ötlet fel- és kihasználásáról van szó, éppen úgy, mint Reigl Judit szivacs festményeinél. Az ötlet az óriási és nem a festészet, valamit az a bátorság, amivel mind a két festő felvállalta a közönség elé állást ezzel a stílussal. Ez egy kissé furcsa számomra, mert egy sima textilipari tervező is lehet festőművész ezzel a technikai ötlettel, de nem képzelem magáról, hogy festőművész! Hengerelt anyagfestés és a gyűrt anyag festése is már korábban fel volt találva.

Ezt a kiállítást is a MÜPA előadása előtt tekintettük meg!

2014. 05. 11. vasárnap MŰPA Zenekari koncert Dvořák: Ruzsalka lírai tündérmese

Még sohasem hallottam ezt az operát. Játsszották, csak „engem nem vitt oda az Apukám”, vagy nem is játszották az én időmben, az Operában, ezt nem tudom (végig kellene nézmem ennek megállapításához a Papám több évtizedes feljegyzéseit), de kár, hogy nem játsszák. Van a „lírai tündérmesében” egy ária, amelyet Ruzsalka énekel, amelyet mindenki ismer, és valószínűleg szeret is. Lehet, hogy már csak ezért az egy áriáért is érdemes lenne bemutatni, az Operában. Minden esetre Fischer Iván kulturális programjában szerepel az ismeretlen, vagy ritkán játszott művek bemutatása, ismertetése, ami szerintem a kultúra része kell, hogy legyen. Nem tudom, hogy kap-e állami támogatást ehhez a programjához a Fischer Iván, de a MŰPA részéről nagyon dicséretes, hogy helyt ad az ilyen rendezvényeknek.

Igaz a jegyek ára magasabb, pedig mint egy „normál” előadásé!

Az is igaz, hogy a MŰPA abból él, hogy bérbe adja az összes termeit!

Az előadás bravúrja pedig, hogy a Fesztivál Zenekar játszott és cseh Filharmónia Énekkar (Brno) és cseh szólóénekesek működtek közre, Petr Fiala vezényletével!

Fáy Miklós (Népszabi) írta a kritikájában, hogy az anyanyelvükön énekelő szolisták messze felülmúlták, az idegen nyelvű énekesek teljesítményét. (Valószínűleg így lehet ez, amikor egy nem magyar anyanyelvű énekes énekl el A kékszakállú szerepét!) Fáy Miklós kritikája nélkül is éreztem, hallottam, a szövegejtés kiválóságát, érthetőségét, pedig cseh nyelven egy szót sem értek!

Pavla Vykopalová (Ruzsalka, a kis sellő) jutalma pedig nyílt színi tapsvihar!

De dicséret illeti a többi szereplőt is a zenekart, a kórust és a karmestert is!

Az operaszövegkönyvének alapja Hans Christian Andersen meséje: A kis hableány. Ruzsalka szövegét Jaroslav Kvapil, a prágai Nemzeti Színház dramaturgja és rendezője írta, pedig nem is volt megrendelése szövegkönyv írására. Dvořák a negyedik zeneszerző volt, akinek megzenésítésre felajánlotta, és aki (végre) el is vállalta az opera megírását, a szövegkönyv megzenésítését.

www.youtube.com/watch?v=gXgTksYi0GA Ha erre a címre ráklikkeltek, vagy átmásoljátok a keresőtökbe, akkor meghallgathatók Ruzsalka áriáját! Érdemes: Anna Nyetrebko énekl!

**2014. 05. 19. hétfő Markovics Ferenc: Akasztásra ítélve
Artfotó Galéria (Bartók Béla út)
Kiállítást megnyitja: Sándor György humoralista**

Szerintem bármilyen híresek is a kiállítás megnyitóján megjelenő fotósok, beleértve az éppen kiállító 77 éves Markovics Ferencet, ezek az emberek "iparosok", tudják a szakmát, használják, és tanítják, de nem zseniálisak!
A zsenialitáshoz kell az "isteni szikra"!

Ami jellemző volt Molnár Edit fiatalkorában készített fotóira.

Technikailag közömbös, de a pillanat, amit az Editke lekapott az maga a fotózás lényege, "meglátni a pillanatot". Kodály nyilván a feliratot olvassa, de közben fejet hajt Bartók Béla előtt!

Ezen képen pedig Richter feszeng, mint a szárazra vetett hal, aki ugyebár nincs a saját közegében, akkor esetlenné válik! Szenzációs pillanat, mert Richter közege a zene, a zene csinálása, más funkcióban esetlen!

Természetesen mind a két kép fekete-fehérben készült, mert 1969 körül a Távirati Iroda kiküldte a „kis tanulólányt”, hogy csináljon valami fotót és adtak neki 2 tekercs fekete-fehér Forte filmet, mert ennyire becsülték a fotós lányt, meg a fellépő művészt is. Ezután jött a „Hoppá!”, amin azóta is csodálkozik minden szakmabeli.

Aztán úgy alakult, hogy művészi fotót csak fekete-fehérben lehet készíteni és ez a mai napig tartja magát, mintha a szín, a színes elvinné a „művészt” valami más

dimenzióba! Mára persze a színes nagyításnak meglehetősen borsos ára lehet, tekintettel arra, hogy már a vegyszert is sk kell összeállítani, mert csak digitális előhívó gépekbe való vegyszereket lehet kapni kikeverve, hagyományos színes labor talán már nincs is. (Nagyméretű színes képek nagyítását régebben is csak kevesen vállaltak, a nehézségek miatt. Ilyen labor működött pl. az UVATERV-ben. Ennek fejtegetése azonban már nagyon szakmai, ebbe most nem megyek bele!)

Rátérve, azonban a kiállításra, nem a Markovics volt a zseniális, hanem a Sándor György. Ripacs a pasi és idegesítő is, amikor „csak úgy” közöttünk teszi, veszi magát, de amikor fellép és előadja szenzációs monológját, akkor elkápráztatja a hallgatóságot! Szóval nem fotókiállításon vettem részt, hanem előadó művészeti műsort láttam, hallottam mellesleg eléggé jó fotók társaságában, amelyekből egy-egy fekete-fehér, 18x24 cm-es nagyítás, kasírozva, keret nélkül, 68.000.- Ft volt!

Sándor György nyilatkozik a TV-nek

Sándor György Csányi Vilmos társaságában

A közönség.

A következő nap elé:

Az Operaház előcsarnokának részlete ugye milyen gyönyörű? De milyen gusztustalan, stílustörést okoz, az a „csónaknak látszó” pult, pláne úgy, hogy mellette látszik a „gyárilag” odatervezett korabeli pad is!

2014. 05. 22. csütörtök Richard Strauss: Az árnyék nélküli asszony Operaház

OPERA
MAGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZ
HUNGARIAN STATE OPERA

2014. május 22. 18.00 – 22.00
A mai előadás a Mindenki Operája sorozat eseménye.

Richard Strauss:
AZ ÁRNYÉK NÉLKÜLI ASSZONY
Opera három felvonásban, német nyelven

Szövegíró: HUGO VON HOFMANNSTHAL

Karmester: HÁLÁSZ PÉTER
Rendező: SZOKOR JÁNOS
Dramaturg: MATUZ JÁNOS
Disztribútor: HOROSNYI BALÁZS
Jelmeztervező: ZOÓB KATI
Koreográfus: SZABÓ SIPOS MÁTE

A császár: KOVÁCSHÁZI ISTVÁN
A császárné: SÜMEGI ESZTER
A dajka: KOMLÓSI ILDIKO
A szellemek hírnöke: HAJA ZSOLT
A templonkiszobó őre: KERTESI INGRID
Egy fiú jelenése: BALCZO PÉTER
A sólyom: MARKOVICS ERIKA
Égi hang: SCHOCK ÁTALA
Barak, kelemes: HEKO TRINSINGER
Barak felesége: RÁLIK SZILVIA

Az árnyék nélküli asszony
Die Frau ohne Schatten

Bemutató: 2014. május 25.
Premier: 2014. május 26.
További előadások: 2014. május 28., 31., június 4.
Further dates: 28 and 31 May, 4 June 2014

www.opera.hu | www.facebook.com/operahaz

Az opera története egy szövevényes mese, nézhető, hallgatható, de sok a zavaró körülmény, amit a rendezés számlájára írok! Miért nem elég a rendezőnek a színpadi jelenet, miért kell folyamatosan ugyanazt a képet, a színpadi történés fölé vetíteni illetve néha mást, ráadásul szájbarágó kiegészítésekkel, amelyek persze nem történhetnek meg a színpadon. (Barak feleségét megerőszkolni akaró meztelen férfi támadása például!) Mindezek teteje fölé van vetítve a magyar szöveg, elemista hibákkal, értelmetlen megfogalmazással! A filmvetítés elvonja a figyelmet a zenéről, a magyar szöveg olvasása pedig kifecimítja az olvasó nyakát!

Zoób Kati cselekedte a jelmezeket, ami olyan, mint a Zoób Kati, rendben is van, végül is mindegy (kortalan, egyetemleges, mesei), ha kényelmes az énekesnek, bár Rálik Szilvia rángatta magán a „pruszlikot”, nem is állt Neki jól, pedig az alakja olyan, hogy bármit rá lehet adni! Jó ötlet volt, hogy a hátukon viselték az árnyékukat a szereplők (minden jelmez háta fekete volt!), amikor a Baraknétól elveszi a Dajka az árnyékát, letépi a hátáról a fekete anyagot és átadja az árnyék nélküli asszonynak!

Azt viszont nem értettem, hogy egy nagyon hosszú fekete anyagot tizenkét gyerek miért húzgál, vonszol a színpadi oszlopok körül, hacsak azt nem akarja jelenteni, hogy így húzta az időt, nyújtotta az opera hosszát Richard Strauss, feleslegesen!

Sok más értelmetlen rendezési „ötlet” is adódott, igaz valamivel ki kellett tölteni a zenét, mert cselekmény nem nagyon akadt! Strauss beleszeretett a „saját hangjába”! (Többre már nincs időm, bár lenne még néhány gondolatom!)

A színpadkép

Végezetül, ide másoltam két érdekes, illetve emlékező cikket a Népszabiból. Olvassátok!

Tankötelezettség A PDSZ szerint már most visszautótt az Orbán-Hoffmann-féle oktatási rendszer

Harmincezer gyerek hiányzik az iskolákból

Ónody-Molnár Dóra

Rendkívül súlyos tanulóihiány alakult ki – jelentette be tegnap *Mendrey László*, a Pedagógusok Demokratikus Szakszervezetének elnöke, hozzátéve: az ország déli szegletében körülbelül kétezer tanuló hiányzik a beiskolázás időpontjában. Erre abból következtet, hogy ennyi a betöltetlen férőhelyek száma a helyi gimnáziumokban, szakközépiskolákban és szakiskolákban.

A PDSZ szerint két okra vezethető vissza a súlyos tanulóihiány. Először is: a demográfiai helyzetre, 1999–2000 körül kevés gyerek született ugyanis. A másik ok viszont a törvényi szabályozásban keresendő. Ez pedig az Orbán-Hoffmann-féle oktatási rendszer egyik lényeges eleme, a 16 évre csökkentett tankötelezettség.

16 éves kor fölött már nem kötelező iskolába járni. FOTÓ: MORICZ-SABJÁN SIMON

Ezzel az intézkedéssel a kormány – a közoktatási államtitkár mindenféle szakmai ellenvetése nélkül – megszüntette az iskolák arra vonatkozó kötelezettségét, hogy a diákokat minden körülmények között bent tartsák az intézmény falai között, s így a végzős fiatalok a lehető legtöbb tudással, kompetenciával kerülhessenek ki a munkaerőpiacra. *Mendrey László* emlékeztetett arra: ez az intézkedés találkozott a pedagógusok túlnyomó többségének tetszésével, hiszen azok, akik emiatt kiesnek az oktatási rendszerből, jellemzően hátrányos helyzetű, nehezen tanítható fiatalok. A pedagógusokra ez most visszautótt a tanulóihiány következtében megeshet, hogy tömegesen veszítik majd el állásukat. A PDSZ kalkulációja szerint 30 ezer gyerek hiányzik a rendszerből, ami körülbelül 50-60 iskola bezárását vetíti előre.

A PDSZ elnöke szerint hiába hivato-

zik a kormány uniós példákra, a tendencia más országokban ennek épp az ellenkezője. – Valóban voltak olyan helyek, ahol a 16 éves kor volt a tankötelezettség határa, de éppen az elhúzó gazdasági válság hatására több ország is korrigálta a rendszerét, és fölemelte a korhatárt 18 éves korra – mondta a PDSZ elnöke, aki arra is rámutatott, hogy a tanulóihiány miatt az iskolák olyan diákokat is felvesznek, akiknek a képzéséhez az adott intézménynek nincs elegendő szakutadása. Ennek illusztrálására idézett egy szakiskolai felhívásból, amelyben leszögezték, hogy sem a pszichés, sem a mentális zavar nem akadályozza a beiskolázásnak. – Csak hogy az átlagos tanstípusok nincsenek felkészítve a súlyosan magatartászavaros, beilleszkedési nehézségekkel küzdő diákokra, így borítékolhatók a tömeges bukások, iskolai botrányok – jelentette ki. A PDSZ

ezért azt javasolja az új kormánynak, hogy gondolja újra a tankötelezettség korhatárának kérdését. – Ezek ismét pusztába kiáltott szavak lesznek, de jelzem a kormánynak, hogy mi készséggel felajánljuk a segítségünket. Ülünk asztalhoz azonnal, és tekintjük át, más megyékben, országrészekben mi a helyzet a tanulói létszámokkal – fűzte hozzá *Mendrey László*.

A 2012 szeptemberétől bevezetett, 16 évre csökkentett tankötelezettség már látható a korosztályi munkanélküliségi adataiban. *Kiss Ábrus*, a Policy Agenda közpolitikai elemzőintézet vezető munkatársa elmondta, a 15-19 éves korosztályban 2011 októbere és decembere között 8900 munkanélküli volt. 2012 végére további 3000 fővel nőtt a munkanélküliek száma ebben a korcsoportban. A legfrissebb adat szerint pedig már 12 900-an vannak a 15-19 éves munkanélküliek.

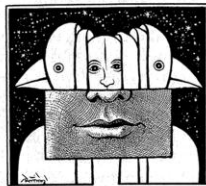
Egy Bächer-napom

A szerkesztőségéből a Pozsonyi kisvendéglőbe mentem maceszgom-bócelevést és rántott borjúlábat enni. Nagyszerű egy ebéd volt, színvonalas, laktató, nem panaszkodhatom. Pontosabban szólva nagyon is panaszkodhatom, mert az asztal mellől hiányzott *Iván*. Azért hiányzott, mert... Hogy is mondjam... Nem, nem mondom, mert nem akarok érzélgős lenni, elég annyi, hogy sokat köszönhetek neki. Mivel egri vagyok, az Újlipócia nevet *Ivántól* hallottam először, s nekem ez a szép, pesti szó azóta is csak őt jelenti, egyedül őt. Meg a söröket, fröccsöket, tárcákat, irodalmat. Néhány kocsmát, ahol *Iván*nal a Pozsonyi úton megfordultam, de később sörözünk Budán is, bár a Frankel Leó úton egyszer hiába kerestünk egy régi helyet, úgy értem, neki régít. Nem találtuk. Megszűnt, bezárt. Nem volt. *Iván* le volt sújtva, és őt centiről beleordította a fülembe, hogy „ezek a barmok mindent szétbarmolnak”. Nem tudtam, miféle barmokról volt szó, de bólogattam. Ha egyszer ő mondja.

Ebéd után ejtőztem a Duna partján, majd fél hatra elsétáltam a Szabadság térre, ahol élőláncot alkottam a Nagy Magyar Hazugság című, most épülő emlékmű körül. Az élőláncban lehettünk úgy ötvenen. Keveselltem. Azt mondták, ez nem rossz, de többre számítottam, abból a pár ezer szabad, bátor, pesti polgárból többet ki-néztem. Magyar *Fruzsina* és *Mécs Imre* mellett álltam, tettünk néhány

kört a Nagy Magyar Hazugság körül, járkálj csak, magyar, közben így biztattam magam. Járkálj csak. Úgy látszik, megint ilyen járkálós idők jönnek. Bokrokba szél és macska bútt, a sötét fák sora eldől előttem, járkálj csak, magyar, míg engedik a Nagy

KÉTFEJŰ VERÉB

Magyar Hazugságot védő, felfegyverzett, szúrós tekintetű rendőrök. Nem tagadom, jogosan védik: elvégre a rendszer épségére valós veszélyt jelent mindenki, akinek a száját rendszerint őszinte szó hagyja el, nem pedig nemzeti nyálban elázott szotyolahéj.

S ahogy járkáltunk körbe-körbe, láthatatlan, erős kötéllel kipányvázva középre, történelmünk origójára, a Nagy Magyar Hazugság körül, megint eszembe jutott *Bächer Iván*. Ő az elsők között lépne fel a Szabadság tér kicsiny színpadára, hogy a maga sajátos modorában odavágjon ennek a mucsai hatalomnak a szabad, pol-

gári világ nevében. Pár szót szólna a szabadságharcról. Mert igaza van a magyar miniszterelnöknek: ebben az országban ma tényleg szabadságharc folyik, csak hogy nem Brüsszel, hanem a miniszterelnök ellen.

Este a Szabadság térről a Mózsr kávézóba mentem, mert *Fábr Péter* kérdezte ott *Radnóti Sándort* Goethéről, és *Goethe* legnagyobb művéről: *Goethéről*. *Clementer* sznobizmusom vezérelt oda, hiszen a nevezett szerzőt nem ismerem, csak a *Werther*t és a *Faustot* olvastam tőle, meg néhány kötelező verset, de azért kíváncsi voltam, hogy őexcellenciájával a pódiumon vajon mire jutnak. Nem beszélve arról, hogy a Mózsr emlékezetes helyem: ott találkoztam utoljára *Ivánnal*. Emlékszem, egy irodalmi pályázat miatt pöröltem, mire figyelmeztetett, hogy negyven fölött az ember nem pályázik, hanem ír. *Goethéről* *Radnóti* nagyon jól beszélt, de még jobb lett volna, ha ott van velünk *Iván*. Az előadás után ittunk volna fröccsöket, és *Iván* beleordította volna a fülembe a miniszterelnökség felé mutatva, hogy „ezek azt sem tudják, hogy hol van a zongora helye”. Ami mucsai nyelvre fordítva annyit tesz, hogy „ezek a barmok mindent szétbarmolnak”. Bocsánat, ezt most kénytelen voltam lefordítani – különben a miniszterelnökségen aligha értenék, hogy a szabadságnak a zongorához vajon mi a fészkes fene köze van.

Kácsor Zsolt

Ezzel, a május hónap részéről lezárult, kívánok mindannyitoknak kellemes létezés! Ibici